

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Cap. 3. De conditione animarum[m] purgandarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

et D. Bonaventura supra, dum pœna Purgatorij dicitur grauior quauis pœna huius vitæ, intelligendum est de grauiſſima pœna Purgatorij, quæ maior est, quàm grauiſſima huius vitæ; ea autem est pœna ignis; & de hac loquuntur Patres citati. Sunt tamen aliæ pœnæ longè mitiores: Non enim videtur credibile, pro vno verbulo otioso hominem ibi exurendum, sicuti hîc exuruntur latrones. Deinde, ex probatis visionibus habemus, quorundam pœnam esse valde exiguam, vt vix quidquam pati videantur præter mœstitiã quandam ob dilatione cœlestis patriæ; vt patet ex visione Dri-thelmi, apud Bedam lib. 5. cap. 13. qui in amœnissimo loco multa millia animarum albataram Deo canentium laudes vidit, ita vt putaret esse paradysum; quæ tamen animæ non erant perfectè expiata. Vnde & iste locus ad purgatorium pertinebat, siue sub terra, siue super terram fuerit. Nam etsi locum, vbi ordinariè fit expiatio animarum, sub terra ponamus; non tamen negamus etiam alibi purgari posse, præsertim eas, in quibus parum restat purgandum. Denique, quia valde probabile est, pœnam sensim minui, vt tandem minima sit. Colligitur ex vita S. Malachiæ, cui foror, vt scribit S. Bernardus cap. 4. vite eius, apparuit: primò, in veste pullâ ad limen Ecclesiæ foris; secundò, in veste subfuscâ, & intra limen Ecclesiæ, procul tamen ab altari; tertio, in veste candidâ ad ipsum altare cum ceteris sanctis. Similis etiam visio est apud D. Gregorium 2. Dialog. c. 23. de duabus monialibus, quibus S. Benedictus minatus erat excommunicationem.

Anime sub-
inde alibi,
quàm sub
terra, pur-
gantur.

DVBIUM III.

*Vtrum anima in Purgatorio à demonibus tor-
queatur?*

23
Solum ab
igne tor-
quentur.

Probabile
est interdum
etiam à de-
monibus
torquetur.

Communior sententia est, neque ab Angelis, neque à demonibus torqueri; sed solum ab igne, vt est instrumentum diuinæ Iustitiæ. Est tamen satis probabile, interdum à demonibus torqueri, quia non perfectè illos vicerunt, sed ex parte ab illis victi sunt, consentientes peccatis venialibus vel mortiferis, pro quibus pœnæ temporales restant luendæ. Confirmatur ex visione B. Furci apud Bedam lib. 3. hist. Angl. cap. 19. & ex vita D. Bern. lib. 1. cap. 10. vbi quidam frater defunctus B. Bernardo apparuit, qui se quatuor lacertis traditum esse dixit, qui postea precibus S. Bernardi liberatus est.

DVBIUM IV.

Quàm diu durent pœna Purgatorij?

24
Pœna pur-
gatorij non
durat ultra
diem iudi-
cij.

Respondes: Certum esse, non durare ultra diem extremi iudicij, vt docet S. Aug. l. 21. de Ciuit. c. 16. Purgatorias, inquit, pœnas nullas futuras opinetur, nisi ante vltimum illud tremendumque iudicium. Et colligitur aperte Matth. 25. vbi tantum duo statuuntur ordines iudicandorum, quorum illi ibunt in vitam æternam, illi in ignem æternum: ergo nulli in ignem temporale; omnes enim fideles ad alterutrum istorum ordinum pertinent.

Vtrum autem vna eademq; anima per aliquot annorum centurias, vsque ad diem iudicij sit punienda, non est ita certum. Dominicus Soto d. 19. q. 3. a. 2. putat nullam manere in purgatorio ultra

Dom. Soto
eas coarctat
ad 10. annos

decennium, quia grauitas pœnæ compensat diurnitatem.

Sed probabilius est, aliquas ibi diutissimè, et- Verosimi-
iam per aliquot annorū centenarios, puniri. Nam lius quidā
Ecclesia celebrat Anniversaria defunctorū etiam eas patron-
per aliquot annorū centenarios. Censet ergo fieri tur per an-
posse, vt tam diu auxilio opus habeant. Idem etiā norum cen-
confirmatur ex foundationibus perpetuis Anniver- turias,
sariorum. Confirmari etiam potest ex Beda lib. 5.
cap. 13. vbi Angelus dixit S. Dirthelmo; animas eorum, qui in hæc vitâ semper malè vixerunt, & tandem sub finem conuertuntur, saluandas omnes in die iudicij, quauis aliqua orationibus & elemosynis viuentium, & præsertim altaris sacrificio iuuari possint, vt ante illum diem liberentur.

CAPVT III.

De conditione animarum pur-
gandarum.

Suppono nullam animâ purgari post hanc vi- 25
tam, nisi in charitate decesserit, obstricta tamen culpâ aliquâ veniali, vel saltem reatu pœnæ. Affidue
Vide B. Augustinum lib. 21. de Ciuit. cap. 26. Deum lau-
dauit.

Hinc sequitur, animas illas assidue amare & laudare Deum, patienterque ferre supplicia. Colligitur Apocal. 5. sub finem. Ratio est, quia virtutes in anima separata non possunt esse otiosæ, cum nihil habeant impediendi, & suapte naturâ in suas functiones propendeant, neque etiam corpore aggraentur, neque tormentis impediuntur: hæc enim non impediunt, nisi turbando organa corporæ, quæ ibi non sunt. Vnde etiam in inferno perfecta ratione vtuntur, vt colligitur Lucæ. 6.

DVBIUM I.

Vtrum possint ibi mereri, vel demereri?

Respondes: Neutrum posse. Est contra Lutherum art. 39. vbi docuit eas continuo demereri, eò quod pœnas refugiant: posse tamen & debere mereri, vt habet art. 38. eò quod charitas ipsarū sit imperfecta. Sed probatur nostra doctrina, 2. ad Corinth. 5. vers. 10. Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, vt referat vnusquisque propria corporis pro vt gesserit, siue bonum siue malū. Cur addit, Propria corporis, nisi quia ea, quæ post corpus fiunt, non puniuntur aut remunerantur? Sap. 4. v. 11. Raptus est, ne malitia mutaret intellectū eius: ergo post mortem non potest quis mutari. Idem significatur Ecclesiastæ 11. v. 3. In quocunque loco ceciderit, ibi erit. Vide Ecclesiastæ 9. & Ecclesiastici 14. Hinc D. Augustinus lib. de Prædest. Sanctorum cap. 14. ait; Neminem Christianum hæc de re dubitare posse. Ratio est, Diuina ordinatio, quæ hunc mundum voluit hominibus esse ceu stadium ac palestrâ; actiones huius vitæ, cursum in stadio; mortem, terminum cursus, quando præmia, id est, honor vel ignominia cursoribus est tribuenda. Opera autem bona vel mala, quæ post hanc vitâ fiunt, non pertinent ad cursum: vnde nec imputantur ad meritum vel demeritum, ac proinde nõ augent præmiū vel supplicium; sed sunt fructus animæ in termino constitutæ.

26
Nec merē-
tur, nec de-
merentur.

Dices

27
Quatuor
obiec-
tiones.

Dices Primò : Anima in Purgatorio non videtur Deum, nec amant necessariò : ergo possunt peccare. Patet consequentia, quia hæc est ratio, cur Beati non possint peccare.

Secundò, Illæ animæ fugiunt pœnas, quas tamen Deus vult illas pati : ergo peccant.

Tertiò, Adhuc sunt in via, cum nondum comprehenderit : ergo possunt mereri & demereri.

Quartò, D. Augustinus dubitat, an adhuc afficiantur rebus terrenis inordinatè. Vide illum libro 21. de Ciuit. cap. 26.

Soluuntur.

Respondeo ad Primum : Etsi illæ animæ non videant Deum, nec etiam amant necessariò quoad exercitium actus, ac proinde nec ab intrinseco sint impeccabiles, sicut Beati, ab intrinseco tamen habent, quòd peccare nequeant, nempe à diuinâ protectione : *Infortun enim anime in manu Dei sunt, & non tanget eos tormentum mortis*: Sap. 3. quòd fit, vt nullos etiam motus prauos sentiant.

Ad Secundum : Abhorrent à pœnis quatenus sunt contrariæ naturæ, sicut & Dominus abhorruit; quæ fuga non est peccatum, sed naturalis & innoxius motus. Amant tamen quodam modo suas pœnas, quatenus à diuinâ iustitiâ infliguntur; quia amant diuinam iustitiam, seseque resignant ad patiendum id, quòd Deus vult eas pati.

Ad Tertium : Non sunt amplius in via, si statum merendi spectes; sed sunt in termino, etsi nondum præmium acceperint : sicut transacto tempore certaminis non potest aliquid cursu, vel luctâ obtineri, quamuis præmia nondum sint distributa.

Ad Quartum : Certum est, in illis nullos amplius esse inordinatos affectus & motus erga res humanas : nam clarè vident istarum rerum vanitatem & noxam. Quòd probatur, quia alioquin essent in illis verè tentationes & incitamenta peccandi, quæ D. Augustinus negat in illis esse post hanc vitam : patet c. 14. de Prædestinatione Sanctorum. Possunt tamen secum deferre aliquas prauas affectiones habituales, sed illæ mox per contrarios motus corriguntur, vt alibi dictum.

DVBIVM II.

Virum anime iste sint certa de sua salute?

28
Quidam
negant.

LVtherus artic. 38. vult quasdam saltem esse incertas. Idem etiâ tenuerunt quidam Catholici, eò quòd existimarent, omne peccatum ex natura sua esse mortiferum, & mereri mortem æternam, solumque esse veniale ex misericordia Dei.

Veterior sententia affirmat.

Sed omnino tenendum est, esse certas de salute sua. Probatum Primò : Quia contraria sententia est damnata, primùm quidem à Leone X. in Lutero, deinde à Pio V. & Gregorio XIII.

Secundò : Quia Concilium Florentinum definit, eas animas quæ habent culpam letalem, statim damnari : atqui illæ animæ quæ sunt in Purgatorio, vident se non esse damnatas : ergo agnoscunt se non habere culpam letalem : præterea certò norunt ex fide, eum qui non habet culpam letalem vel originalem, post hanc vitam non posse damnari : ergo certæ sunt, quòd non possint damnari. Quòd autem videant se non esse damnatas, Probatum : quia vident se non blasphemare Deum, quòd est damnatorum, sed amare & laudare illum, ac patienter ferre supplicia.

Tertiò : Quia in Canone Ecclesia dicit, eas dormire in somno pacis, & quiescere in Christo, vbi per somnum & quietem significatur illa securitas & solatium, quòd habent ex certitudine suæ salutis. Quòd si essent incertæ, essent inquietissima, summeque anxii.

Quartò : Quia sciunt qualia sint opera quæ fecerunt, bona an mala, venialia an mortifera : ergo sciunt se non posse damnari. Antecedens patet Ecclesiastici 11. vers. 29. *In fine hominis denudatio operum ipsius*; id est, cuius in fine denudantur opera sua; quòd etiam est necessarium, vt intelligant, quàm iusta sit retributio. Denique, quia certum est, eas statim post mortem iudicari.

Dices : Si animæ illæ sint certæ de sua salute, cur orat Ecclesia, vt Deus liberet eas de pœnis inferni, de profundo lacu, & ne absorbeat eas tartarus, nec cadant in obscurum?

Quid velit Ecclesia certo modo orans pro defunctis.

Respondeo : Ecclesia solùm intendit his verbis orare, vt à pœnis Purgatorij liberentur. Vtatur autem tali modo loquendi, quasi animæ illæ essent in periculo damnationis; tum ad excitandum maiorem affectum in fidelibus ad orandum pro illis; tum etiam, quia representat diem obitus. Sicuti in Aduentu Ecclesia sic orat, ac si Christus iam deberet nasci, *Rorate cali desuper, & nubes pluat iustitiam*. Quòd etiam facit in alijs Festis : representat enim illa mysteria, vt præsentia vel instantia, ad affectum excitandum. Tamen non intendit aliud, quàm vt fructus natiuitatis, passionis, & aliorum mysteriorum nobis applicetur. Pari modo hic non intendit aliud, quàm vt animæ liberentur à pœnis, eo modo, quo liberari possunt; nempe vt non detineantur, vel certè vt mitius cum illis agatur.

DVBIVM III.

Quando, & quomodo anima iudicentur?

Respondeo & Dico Primò : Iudicantur in primo instanti, quo sunt separatæ à corpore, vel certè post primum instans mortis, si tale instans detur.

29
Iudicantur in primo instanti quæ separatæ sunt à corpore.

Probatum Primò : Quia nulla est ratio, cur hoc iudicium differatur. Neque enim credibile est, animas in cælum ante Christi conspectum deduci, vt ibi iudicentur (alioquin enim postea deberent redire è cælo ad supplicia.) Præterea, hoc iudicium fit in instanti; nam nihil est aliud, quàm locutio quædam spiritalis, quâ Deus, vel Christus ipse vt homo, manifestat animæ spiritaliter suam sententiam; quæ manifestatio fit per spiritallem locutionem, quam nulla locorum intercapendo potest impedire.

Probatum Secundò : Ecclesiastici 11. vers. 28. *Facile est coram Deo in die obitus retribuere unicuique vias suas*. Hic significatur, in ipso momento obitus (id enim significat, *in die obitus*,) animas iudicari, ipsque præmia vel supplicia à Deo iudice decerni. Illud enim, *Facile*, non significat, *Deum facile posse*, si velit, sed *absolutè tribuere*: si enim non tribueret de facto, non rectè Sapiens hoc argumento hortaretur homines ad benefaciendum.

Dices : Interdum animæ videntur iudicari ante mortem, Colligitur ex Gregorio Dialog. lib. 4.

D d d d ij cap. 38.

Obiectio, quod aliqui ante, aliqui diu post mortem iudicantur.

cap. 38. vbi dicit quendam Chrysaorium ante mortem vidisse damnationis suae sententiam. Similia refert Beda lib. 5. Hist. Angl. cap. 14. & 15. Interdum videtur differri iudicium aliquamdiu post mortem, vt patet de isto Doctore, cuius fit mentio in vita S. Brunonis.

Soluitur;

Respondeo: Nunquam iudicantur ante mortem, quia nondum sunt in termino; vnde possunt mutari. Permittit tamen interdum Deus, vt propter peccata sua incidant in desperationem, & tunc videantur sibi damnati. Post mortem autem non differtur sententia, nisi sint excitandi ad vitam: & credibile est, Doctorem illum ab initio iudicatum fuisse, quamuis per huiusmodi interualla ad hominum instructionem sic apparuerit.

30 An hoc iudicium fiat à Christo vt homine,

Dico Secundò: Etsi non sit certum, vtrum Christus vt homo sententiam ferat: valde tamen est probabile quod Christus post suam resurrectionem, vel etiam post instans suae mortis, hanc sententiam ferre coeperit.

Prior Pars Probat: Nam Scripturae, quibus Christus dicitur *Iudex viuorum & mortuorum*, facile possunt de iudicio generali intelligi: & ante Christi Incarnationem etiam particulare iudicium in morte cuiusque exercebatur, idque per solam diuinitatem.

Alter Pars Probat: *Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra*: ad quam potestatem videtur maximè pertinere potestas iudiciaria. Quod autem statim hanc coeperit exercere post mortem, ex eo confirmari potest, quod animas Patrum beatas effecerit.

31 Credibile est in iudicio particulari ab animabus Christum videri.

Dico Tertio: Vtrum animae, dum iudicantur, Christum videant, est etiam incertum. Probabile tamen est videre; quia id facile fieri potest; & valde est consentaneum, vt cernant suum Iudicem, vel ad solatium, vel ad terrorem. Tenet hoc Innocentius III. de Contemptu mundi lib. 2. cap. 43. Quamuis non sit credibile, quod omnibus appareat in forma Crucifixi, vt ipse existimat.

32 Animae sanctae deferuntur ab Angelis.

Dico Quarto: Latè sententia, si anima est omnino pura, statim deducitur ad caelos ab Angelis; vt colligitur Luca 16. vbi anima Lazari dicitur *portari ab Angelis in sinum Abrahae*. Idem significatur in precibus Ecclesiae, quae morientibus recitari solent. Posset tamen anima facile per se ad caelum euolare; quia lumine gloriae illustrata non valet à daemone impediri.

Impia à daemonebus

Quod si anima sit impia, statim rapitur à daemonebus, tanquam iustitiae diuinae ministris, ad inferos; sponte enim nunquam eò concederet. Vide Cyrill. orat. *De exitu animae*.

Purgandae deducuntur ab Angelis.

Si est purganda, probabile est, sponte quidem concedere ad locum supplicij, eò quod intelligat eam esse Dei voluntatem: valde tamen credibile est, ab Angelis eò deduci, saltem à suo Custode, qui eam soletur; vt colligere est ex multis visionibus apud Bedam, & alios.

D V B I V M I V.

Vtrum anima possint egredi è suis receptaculis?

33 Dico Primò: E caelo posse egredi animas Beatorum. Docet expressè B. Hieronymus Dialogo contra Vigilantium: *si Agnus vbique, ergo & hi qui cum Agno sunt, vbique esse credendi sunt.*

Et cum diabolus ac daemones toto vagentur in orbe, & Anima Beatorum celeritate nimia vbique praesentes sint, Martyres post effusionem sanguinis sui arcu operientur inclusi, & inde exire non poterunt? Nec obstat quod D. Augustinus lib. De cura pro mortuis habenda cap. 13. contrarium sentire videatur: quia loquitur iuxta naturam cursum, vt D. Thomas illum exponit in 4. dist. 45. quaest. 1. art. 1. quaestiuicula 3. nempe, quia earum status multum discrepat à statu viuicium in corpore; vnde postulat, vt rebus viuicium non intersint, saltem crebro: neque aliud argumenta D. Augustini probant.

Vtrum autem aliqua anima in caelo existens aliquando reuocata sit ad hanc vitam mortalem, dubium est. Quidam affirmant propter historiam aliquam, quam refert S. Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 10. de quodam Marcello viro bono reuocato ad vitam à B. Fortunato Episcopo.

Sed probabilius videtur contrarium cum Soto dist. 45. quaest. 1. art. 4. Tum, quia visio beatifica est vita aeterna, quae non potest vnquam abrumpi, praesertim in caelo, quod aeternae vitae propriè est destinatum. Cur enim datur vita aeterna, si statim debet auferri, & reuerti ad vitam mortalem? Tum, quia summi boni iam possessi detractio censeretur merito, non beneficium, sed ingens tormentum; eum tamen excitatio ad vitam sit beneficium. Tum denique, quia non omnes essent securae de bono quod obtinent, si inde possent ad vitam reuocari.

Ad locum Gregorij Respondeo: Solum ibi dici, Marcello in locum bonum deductum fuisse. Quod autem Gregorius addit, *illum non perdidisse locum, quem acceperat*; sic intellige: quia postea bene viuendo consecutus est meliorem.

Dico Secundò: E Purgatorio sine singulari Dei dispensatione ante debitam expiationem egredi non possunt. Ratio est, quia sunt ibi iussu Dei tanquam in carcere. Interdum tamen Dei permisso egrediuntur, vt viuorum suffragia implorent; vt constat plurimis exemplis. Interdum etiam ex Purgatorio sunt excitatae ad vitam: nam Prophetae & Christus Dominus excitantur multos fideles, qui ante Christi mortem erant vel in Purgatorio, vel in Limbo. Apostoli quoque & reliqui Sancti multos alios excitant, & quibus credibile est multos in Purgatorio fuisse.

Notandum autem: Esse valde credibile, omnes istos fuisse confirmatos in gratia per omnem vitam, ita vt non possent amplius à salute excidere. Docet Sotus dist. 45. quaest. 2. artic. 2. & quaest. 1. artic. 4. Ratio est, quia alioqui maximo suo incommodo fuissent excitati, quia erant certi suae salutis, quam certitudinem amississent.

Dico Tertio: Ex inferno non possunt vllomodo egredi sine singulari dispositione Dei; quae tamen aliquando quibusdam concessa est, vt hominibus ad terrorem, & vitae emendationem apparerent: vt multis exemplis constat.

Vtrum autem aliqua anima ab inferno sint reuocata, quaestio est. Quidam affirmant ob exemplum quod refert Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 12. & quia ex probatis Auctoribus constat, multos Ethnicos esse ad vitam reuocatos: vt patet de filio praefecti Sempronij, qui à diabolo necatus fuerat, quod vellet S. Agnetem violare, quem ipsa virgo à morte excitauit, vt refert Ambrosius serm. 90.

Vtrum

Verosimilius est neminem ex inferno ad vitam reuocatum.

Verum probabilius est, neminem unquam inferni penis adiudicatum, fuisse postea ad vitam reuocatum; ita Sotus supra. Ratio est: quia locus ille aeternae mansioni & poenae est destinatus. Unde non videtur consentaneum, ut quis illi adiudicatus restituatur huic vitae, per quam possit illum euadere. Confirmatur: quia alioqui damnati possent sperare liberationem, nec absolute desperarent; quod est omnino falsum.

Ad exempla allata respondet Sotus, omnes huiusmodi laborasse ignorantia inuincibili fidei, ac proinde non fuisse mortuos in peccato mortifero. Sed hoc parum est credibile: nam Gregorius loco citato scribit, virum quendam pessimum, qui a daemonibus ad inferos raptabatur, a S. Severo fuisse excitatum. Filii quoque Praefecti nullo modo potest a peccato mortifero excusari. Unde dicendum est, tales, etsi obierint in peccato mortali, non tamen fuisse inferni penis addictos; sed singulari Dei dispensatione eorum sententiam ad breue tempus fuisse suspensam, eò quod paulò post essent ad vitam reuocandi.

CAPVT IV.

De Suffragijs pro defunctis.

36
Tria genera Suffragiorum,

Notandum est: Esse tria genera Suffragiorum; nempe Sacrificium Missae, Orationem, & Eleemosynam: ad quam tertiam partem referenda sunt quaelibet opera poenalia, & satisfactoria; vt ieiunium, cilicium, peregrinationes, & similia. His adde Indulgentias, quia per eas opera satisfactoria aliorum applicantur defunctis.

Restitutio autem rei alienae non est quartum genus Suffragij, vt quidam voluerunt. Nam siue fiat restitutio, siue non fiat, hoc defuncto nec obest, nec prodest, per se loquendo. Deus enim non punit, nisi culpam propriam in vita contractam. Nisi forte haec restitutio fiat per modum eleemosynae; vt, v. g. quando fit ab eo, qui non tenebatur restituere; vel certe nisi fiat meritorie ex amore iustitiae: omne enim opus bonum potest referri ad alterius auxilium per modum deprecationis. Ad huiusmodi restitutionem referenda sunt quaedam animarum apparitiones, petentium vt fieret restitutio quarundam rerum, quas ipsae neglexerant: vel certe ad instructionem viuientium factae sunt, vt quisque in vita restitutionem faceret.

DVBIVM I.

Virum Ecclesiae Suffragia profunt defunctis?

37
Est de fide Suffragijs defunctis prodesse,

Respondeo: Fide tenendum est, prodesse. Patet ex testimonijs Scripturae, 2. Machab. 12. & ex Concilij ac Liturgijs supra citatis. Idem docent quoque omnes Patres, vt videre est apud Gareium in libello de Oratione pro defunctis. Ratio est, quia Ecclesia vniuersa est vnum quoddam corpus, cuius caput est Christus: ergo necesse est, vt omnes ad hoc corpus pertinentes, tanquam membra inter se communionem habeant: atqui ad hoc corpus pertinent ij, qui in charitate defuncti sunt, vt docet D. August. lib. 20. de Ciuit. cap. 9. Neque piorum anima mortuorum separantur ab Ecclesia Dei, quae etiam nunc est regnum Dei: alio-

qui nec ad altare feret eorum memoria. Et infra: Cur enim ista sunt, nisi quia fideles, etiam defuncti, eius membra sunt?

Hinc sequitur, defunctos, cum ope egeant, ab alijs in Ecclesia posse iuari; sicuti membrum vnum laborans adiunatur ab alio. Confirmatur: quia viui profunt viujs, vt patet Iacobi 5. v. 16. Orate pro inuicem, vt saluemini. Quin imò ipsi Apostoli preces fidelium saepe expetierunt. Cur non etiam profint mortuis, qui & magis egent, & minus semetipfos iuare possunt?

Dices: Ecclesiastae 9. v. 5. dicitur, Mortuos non habere amplius mercedem, nec parent in hoc saeculo, in opere quod sub sole geritur.

Respondeo: Sensus est, eos non posse amplius mereri, neque habere communionem cum viuentibus in rebus temporalibus huius mundi.

DVBIVM II.

Virum omnibus defunctis Suffragia profunt?

Respondeo: Non prodesse damnatis, neque etiam beatis, si proprie loquamur: sed his solum, qui in charitate defuncti aliquo reatu poenae temporalis tenentur. Est communis sententia Patrum, & Doctorum dist. 45. Vide S. Augustinum in Enchiridio cap. 110. & libro De cura pro mortuis habenda, cap. 1. vbi ait; Ecclesiae Suffragia pro valde bonis esse gratiarum actiones; pro valde malis nulla esse adiumenta mortuorum; pro non valde malis esse propitiationes. Vbi per non valde malos intelligit eos, qui in Purgatorio sunt, habentque culpam venialem, vel reatum poenae temporalis.

Nec obstat, quod Patres aliquando dicant, Sacrificium offerri pro Apostolis, & Martyribus; vt Chrysostomus in Liturgia. Tantum enim volunt dicere, offerri pro gratiarum actione de eorum victoria in certamine huius vitae, & gloria in caelo obtenta; sicut S. Augustinus dicit, Suffragia pro valde bonis esse gratiarum actiones. Ita quod in quibusdam Missae orationibus dicitur Sacrificium prodesse sanctis ad gloriam; ad honorem, intellige vel de gloria quadam & gaudio accidentali, vel potius de gloria apud homines, idque ad hominum vtilitatem. Colligitur ex Capitulo Cum Martha, de Celebratione Missarum.

Contra obijcitur Primò: Diuus Augustinus in Enchiridio cap. 110. sic ait: Quibus profunt Suffragia, aut ad hoc profunt, vt plena fiat remissio, aut vt tolerabilior sit ipsa damnatio: ergo profunt damnatis. Confirmatur ex Innocentio III. Capitulo Cum Martha; vbi dicit, Mortuis valde bonis non opus esse Suffragijs; valde malis non prodesse Suffragia; mediocriter bonis prodesse ad expiationem, mediocriter malis ad propitiationem: quo vltimo membro non videntur posse alij intelligi, nisi damnati.

Respondeo: Diuum Augustinum Tolerabilem damnationem vocare poenam Purgatorij mictorem, vt patet ex verbis praecedentibus, vbi docet, Suffragia non prodesse valde malis, sed solum mediocriter bonis, qui sunt purgandi & saluandi. Ad Confirmationem: Fortè Innocentius per mediocriter bonos intelligit eos, qui nullam habent culpam, sed solum reatum poenae; dum hinc excedunt: per mediocriter autem malos, eos, qui habent culpas veniales.

Dddd iij

Obijcitur

38
Nec damnatis, nec beatis profunt Suffragia in charitate.

Quo sensu dicitur offerri Sacrificium pro Apostolis &c.

1. Obijcitur ex Augustino & Innocentio.

Solutio;